

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Pavlem Lvem
sídlem Polášková 2, 757 01 Valašské Meziříčí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osob
zúčastněných na řízení: **Cyrilovo pekařství s. r. o.**
sídlem Hrachovec č. p. 305, 757 01 Valašské Meziříčí

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2018, č. j. KUZL 67867/2018, sp. zn. KUSP 50453/2018 ÚP-VÁC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 5. 2018, č. j. MeUVM 035901/2018, sp.zn. SŘ/016456/2018/No, kterým stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (společnosti Cyrilovo pekařství s.r.o., dále též „stavebník“), za použití § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "stavební zákon") a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, schválil stavební záměr „X“ (dále též „předmětná stavba“) na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X v k.ú. X. Konkrétně předmětná stavba obsahuje dva stavební objekty, včetně inženýrských sítí a venkovních úprav, a to: a) SO 01 Restaurace s ubytováním – obdélníkového půdorysu (26 m x 15 m), se zastřešením valbovou střechou s vikýři, s výškou hřebene střechy 11,19 m a zastavěnou plochou 390 m²; a b) SO 02 Zahradní budova - obdélníkového půdorysu (18 m x 8 m), se zastřešením sedlovou střechou, s výškou hřebene střechy 6,725 m a se zastavěnou plochou 144 m².

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v podané žalobě první řadě namítá rozpor umístění předmětné stavby s územním plánem města Valašské Meziříčí, neboť svou povahou i parametry neodpovídá charakteristice staveb umísťovaných do plochy SO.03 územního plánu, kdy dle žalobce není možné předmětnou stavbu považovat za stavbu občanské vybavenosti. V tomto ohledu žalobce nesouhlasí se závazným stanoviskem Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 27. 2. 2018, č. j. MeUVM 020630/2018, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu a které neshledalo nesoulad předmětné stavby s územním plánem, který ve vztahu k plochám SO.03 jako nepřípustné využití uvádí využití hromadné bydlení v bytových domech či budovy pro obchodní prodej a zastavěné ploše vyšší než 1000 m². Pokud jsou dle stavební dokumentace účelem užívání předmětné stavby ubytovací a restaurační služby, taková stavba neodpovídá charakteru okolní zástavby (rodinné domy), přičemž není nikterak náhodné, že stavebník uvádí ubytovací kapacity do 20 osob, neboť díky tomu předmětná stavba odpovídá podmínkám stanoveným v § 6 odst. 1 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, a nemůže se tak jednat o stavbu občanského vybavení. Žalobce toto vymezení považuje za účelové a neodpovídá ani velikosti navržených ubytovacích pokojů, z nichž je zcela zjevné, že stavebník počítá s navýšením ubytovací kapacity. Žalobce v této souvislosti poukazuje na vyhlášku Ministerstva pro místní rozvoj č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která v § 43 a § 44 stanoví požadavky na plochy a vybavení pro ubytovací zařízení, přičemž stavebníkem navržené pokoje by tak (z hlediska odpovídající

plochy pokoje) mohly pojmout mnohem více lůžek než deklarovaných 20. Dle žalobce se tak nepochybně jedná o ubytovací zařízení, jak ji charakterizuje i § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, a tedy stavbu občanské vybavenosti.

4. Žalobce dále namítá, že předmětná stavba naruší pohodu okolního bydlení, neboť se jedná o rozšíření stávající podnikatelské aktivity stavebníka, čímž předmětná stavba přesahuje územním plánem stanovené limity ve výši do 1000 m². Nadto se dle žalobce žalovaný, ani stavební úřad dostatečně nevypořádali jak s otázkou zastínění rodinného domu žalobce, jelikož vycházeli ze studie zpracované Ing. L. H., tedy osobou, která studii zpracovávala k požadavku stavebníka, nikoliv nezávislou osobou, tak s otázkou dodržení limitů hluku v dané lokalitě, neboť souhlas Krajské hygienické stanice Zlínského kraje je podmíněn zkušebním provozem stavby, což je dle žalobce pozdě, jelikož stavba už bude realizována.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v podstatě toliko rekapituloval podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, které i nadále považuje za správné a tedy v souladu se zákonem.
6. Žalobní námitky žalobce, které jsou obsahově obdobné s námitkami odvolacími, žalobce i nadále neshledává důvodnými, neboť otázky souladu předmětné stavby s územním plánem a v něm konkretizovaných podmínek využitelnosti ploch SO.03, resp. posouzení charakteru předmětné stavby, které tvoří podstatu většiny námitek žalobce, byly v průběhu správního řízení řešeny opakovaně, přičemž žalovaný setrvává na svém stanovisku, že se předmětná stavba neocitá v rozporu s územním plánem města Valašské Meziříčí. Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, že nebyly dostatečně řešeny námitky ohledně zastínění, resp. narušení pohody bydlení v dané lokalitě zejména nadměrným hlukem z provozu, přičemž odkazuje na příslušná odborná stanoviska, tj. studii zpracovanou Ing. L. H., jehož žalovaný nepovažuje za osobu neoprávněnou, a závazné stanovisko krajské hygienické stanice, požadující podmínku zkušebního provozu, které žalobcem nebylo nijak v průběhu správního řízení zpochybněno.

IV. Ústní jednání konané dne 10. 8. 2020

7. Žalobce setrval na své argumentaci předestřené v žalobě se zdůrazněním skutkových okolností, které vyvracejí právní názor žalovaného, resp. stavebního úřadu ohledně souladu předmětné stavby s územním plánem města Valašské Meziříčí. Stejně tak žalovaný odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě. Krajský soud pak zamítl důkazní návrh žalobce v podobě znaleckého posudku, vypracovaného za účelem posouzení míry zastínění rodinného domu ve vlastnictví žalobce (viz níže), resp. znaleckého posudku za účelem posouzení souladu předmětné stavby s regulativy a podmínkami územního plánu pro plochu SO.03, neboť v tomto případě se jedná o posouzení otázky právní, založené na výkladu územně-plánovací dokumentace a zde stanovených podmínek, nikoliv skutkové (odborné).

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasné námitky žalobce vůči rozhodnutí stavebního úřadu, aprobevaného žalovaným v napadeném rozhodnutí, jímž byl schválen stavební záměr předmětná stavby na uvedených pozemcích v. k. ú. X, neboť je žalobce setrvalé toho názoru, že se předmětná stavba nachází v rozporu s územním plánem města Valašské Meziříčí, jelikož nesplňuje kritéria a podmínky jím stanovená pro plochy SO.03 - Plochy smíšené obytné vesnické. Žalobce v této souvislosti nesouhlasí s citovaným závazným stanoviskem Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 27. 2. 2018, č. j. MeUVM 020630/2018, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu.
10. Krajský soud v této souvislosti považuje za vhodné zdůraznit, že charakterem závazných stanovisek vydaných dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se judikatura správních soudů zabývala opakovaně. Kupříkladu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150 (judikatura správních soudů je dostupná na www.nssoud.cz), vycházejíce ze skutečnosti, že závazné stanovisko je podkladem pro rozhodnutí ve věci samé a důsledkem případného negativního závazného stanoviska je zamítnutí návrhu, je nutné trvat na tom, aby v závazném stanovisku byly vyjádřeny důvody pro jeho vydání, konstatoval, že *„[s] ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“* Jak totiž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu *„nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“*
11. Procesní ochranu účastníkům příslušného správního řízení, v němž je vydáno rozhodnutí, jehož podkladem je závazné stanovisko dle § 149 správního řádu, tak správní řád poskytuje jednak prostřednictvím specifického postupu podle § 149 odst. 6 správního řádu, dle něhož *„nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.“*, tedy nenárokovým přezkumným řízením (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63), jednak prostřednictvím odvolání proti samotnému rozhodnutí správního orgánu, kdy námitka nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska představuje řádnou odvolací námitkou proti rozhodnutí ve věci samé a dotčený správní orgán na jejím základě musí postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu, dle něhož platí, *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného*

stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“ Pokud takto správní orgán nepostupuje, zatíží odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 176/2014-31). Obdobnou úpravu specificky pro stavební řízení obsahuje i § 4 odst. 9 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, dle něhož „*nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, lze zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu.*“

12. Relevance uvedených východisek pro nyní projednávanou věc dle krajského soudu spočívá v tom, že žalobce v podaném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 5. 2018, č. j. MeUVM 035901/2018, namítal nepřezkoumatelnost závěrů citovaného závazného stanoviska Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 27. 2. 2018, č. j. MeUVM 020630/2018, ohledně souladu předmětné stavby s územním plánem města Valašské Meziříčí. V podstatě shodné námitky pak žalobce přdestírá i v podané žalobě, v níž namítá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí stavebního úřadu primárně z toho důvodu, že při svém rozhodování byli vázáni nesprávnými právními závěry citovaného závazného stanoviska ze dne 27. 2. 2018.
13. Krajský soud se nicméně s těmito námitkami žalobce neztotožňuje. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, z hlediska procesního krajský soud konstatuje, že odvolací řízení nebylo zatíženo vadou nezákonnosti, neboť k uvedené odvolací námitce žalobce žalovaný správně postupoval podle § 149 odst. 5 správního řádu, když Krajskému úřadu Zlínského kraje, oddělení územního plánování, coby správnímu orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (městskému úřadu Valašské Meziříčí), adresoval dne 25. 7. 2018 žádost č. j. KUZL 54374/2018 o potvrzení nebo změnu citovaného závazného stanoviska ze dne 27. 2. 2018. V návaznosti na to pak Krajský úřad Zlínského kraje, oddělení územního plánování, vydalo dne 12. 9. 2018 „*Sdělení k žádosti o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska a vyjádření k námitkám*“ č. j. KUZL 62914/2018, v němž byly námitky žalobce shledány za nedůvodné. Z argumentace obsažené v tomto sdělení pak žalovaný vycházel i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí při vypořádání odvolacích námitek žalobce, přičemž je logicky rovněž neshledal za důvodné. Z tohoto pohledu nelze dle krajského soudu procesnímu postupu žalovaného, ani způsobu, jakým vypořádal odvolací námitky žalobce ohledně tvrzeného rozporu předmětné stavby s územním plánem nic vytknout.
14. Krajský soud se nadto ztotožňuje rovněž s meritorním posouzením těchto námitek ze strany žalovaného, které se do značné míry shodují s námitkami žalobními. Pokud tedy žalobce namítá, že se předmětná stavba (z hlediska svého charakteru i rozsahu) nachází v rozporu s územním plánem města Valašské Meziříčí a se zde konkretizovanými podmínkami využitelnosti ploch SO.03, kam spadá, pak tyto námitky považuje krajský

soud za nedůvodné. Podle územního plánu města Valašské Meziříčí (v rozhodném znění ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu, tzn. ve znění po změně č. 1, s účinností do 16. 10. 2018) se hlavní záměr a odpovídající předmětné pozemky (dle výkresové části) nachází v zastavitelné ploše SO.3, označené jako „*Plochy smíšené obytné vesnické*“. Podle textové části územního plánu je pro tyto plochy stanoveno jako hlavní využití „bydlení individuální v rodinných domech“, jako přípustné využití „*veřejná prostranství; rodinná rekreace; občanská vybavenost sloužící především obyvatelům obytných zón; služby nevýrobní, výrobní bez negativních vlivů na okolí a bez velkých nároků na dopravu; zemědělská a řemeslná malovýroba; související technická infrastruktura; související dopravní infrastruktura – doprava silniční, pěší a cyklistická; protipovodňová opatření*“. Naopak jako nepřípustné využití je stanoveno „*bydlení hromadné v bytových domech; průmyslová výroba; zemědělská výroba; služby opravárenské; občanská vybavenost – budovy pro obchodní prodej o zastavěné ploše větší než 1 000 m²*“. Pro plochu je stanovena maximální výška zástavby 2 nadzemní podlaží jako podmínka prostorového uspořádání.

15. Žalobce v tomto směru namítá, že předmětná stavba je pro plochy SO.3 nepřípustnou stavbou občanské vybavenosti – budovy pro obchodní prodej o zastavěné ploše větší než 1 000 m². Z obsahu projektové (stavební) dokumentace vyplývá, že účelem užívání předmětné stavby jsou ubytovací a restaurační služby, s ubytovací kapacitou do 20 osob. Jak žalovaný dle názoru krajského soudu zcela přiléhavě zdůrazňuje, dle § 6 odst. 1 písm. j) cit. vyhlášky č. 398/2009 Sb. se stavbou občanské vybavenosti mj. rozumí „*j) stavba ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více než 20 osob*.“ Z uvedeného je zřejmé, že předmětná stavba kapacitně nesplňuje uvedená kritéria a nelze tak konstatovat, že se jedná o stavbu občanské vybavenosti. Nadto lze souhlasit s žalovaným, že v rámci vymezených podmínek v citované části územního plánu ubytovací a restaurační služby spadají pod množinu nevýrobních služeb, tudíž i v tomto ohledu předmětná stavba dostojí podmínkám územního plánu. Rovněž z hlediska výšky hřebene a obestavěného prostoru předmětná stavba naplňuje podmínky vymezené v územním plánu.
16. Pokud žalobce tato konstatování zpochybňuje, činí tak dle názoru krajského soudu za použití převážně hypotetických tvrzení a domněnek, že v budoucnu stavebník hodlá navýšit ubytovací kapacitu, a to s ohledem na stávající velikosti ubytovacích ploch, a v současnosti vymezené parametry jsou dány z toho důvodu, aby to „vyšlo“ či „sedělo“. Žalobce logicky tato svá tvrzení, založená na předpokladu stávajícího účelového a v budoucnu změněného (nepovoleného) jednání stavebníka, nijak nemůže doložit, přičemž krajský soud těmto domněnkám nemůže přisvědčit, a proto ani v tomto ohledu v postupu stavebního úřadu, resp. žalovaného neshledal nic nezákonného. Žalobcem navržený důkaz v podobě znaleckého posudku za účelem posouzení velikosti jednotlivých ubytovacích pokojů krajský soud neshledává důvodným, neboť i jeho případné závěry ohledně možných vyšších ubytovacích kapacit v daných ubytovacích plochách stavebníka nejsou s to spolehlivě potvrdit (či vyvrátit) konkrétní způsob budoucího jednání stavebníka. Stejně tak v obecné rovině se nachází námitka žalobce, že předmětná stavba nebude žádným přínosem pro občany dané lokality, aniž by ji jakkoliv blíže konkretizoval ve vztahu k posouzení otázky přípustnosti předmětné stavby.
17. Další žalobní námitkou žalobce zpochybňuje postupu stavebního úřadu a žalovaného, kdy se dostatečně nezabývali otázkou vymezení veřejného prostranství v zastavitelné ploše č. 235, resp. potřebou vypracovat územní studii, jak předpokládá územní plán. Ani s touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, když ostatně již žalovaný zcela jednoznačně

konstatoval, že z textové i výkresové části územního plánu nelze dovodit podmínku vypracovaná územní studie pro danou plochu za účelem vymezení veřejného prostranství. Tato podmínka je obecně vymezena na str. 10 textové části územního plánu („u rozsáhlejších rozvojových ploch podmíněných zpracováním územní studie požadovat vytvoření veřejných prostranství pro setkávání obyvatel a maloplošných sportovních hřišť), nicméně ve vztahu k předmětné ploše č. S.03-235 o rozloze 2,17 ha tato podmínka výslovně stanovena není, přičemž z kolonky v tabulce na str. 14 „Podmínky využití“, kde je stanoveno „vymezit veř. prostranství“ tato podmínka nevyplývá. Pokud by tomu tak mělo být, nic nebránilo tomu, aby byla v územním plánu ve stejné tabulce explicitně stanovena, jak je uvedeno např. ve vztahu k pozemku č. X v k. ú. X o rozloze 3,75 ha.

18. Žalobce dále zpochybňuje důvěryhodnost závěrů stavebního úřadu týkajících se zastínění okolních domů realizací předmětné stavby, vycházejících ze studie zpracované Ing. L. H. Uvedená námitka byla žalobcem předestřena již v průběhu odvolacího řízení, přičemž žalovaný se s ní vypořádal na str. 10 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že „Studie zastínění vedlejší stavby rodinného domu č. p. X v obci X“, vypracovaná dne 5. 4. 2018 Ing. L. H., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, byla zpracována oprávněnou osobou v souladu s normou ČSN 73 4301 Obytné budovy, a proto v ní uvedený závěr, že předmětná budova nebude mít negativní vliv na proslunění sousední stávající stavby rodinného domu č. p. X v obci X, žalovaný nijak nezpochybňoval. Krajský soud se způsobem vypořádání této námitky ze strany žalovaného ztotožňuje, a to jednak z toho důvodu, že jak v případě odvolací námitky, tak v případě námitky žalobní se jedná o zcela obecné tvrzení, doprovázené požadavkem na zpracování nové „nezávislé“ studie, jednak proto, že žalobce jí především rozporuje závěry týkající se zastínění rodinného domu č. p. X v obci X, jejímž vlastníkem je nicméně P. G. (druhý z odvolatelů), nikoliv žalobce, přičemž uvedený vlastník tuto námitku ani nevznášel. Z hlediska ochrany veřejných subjektivních práv žalobce, k čemuž také slouží institut v podobě správní žaloby, tak má sice relevanci až tvrzení žalobce, že předmětnou stavbou bude dotčena jím vlastněná stavba rodinného domu, která se bude od stavby nacházet ve vzdálenosti cca 12 - 15m, nicméně z hlediska nastolené otázky zastínění této budovy je taková námitka (s ohledem na skutkový stav) zcela nepřijatelná.
19. V neposlední řadě žalobce zpochybňuje závěry stavebního úřadu ohledně absence emisí v podobě hluku z provozu předmětné stavby po její realizaci. Ani této námitce nelze dle krajského soudu přisvědčit, a to především z toho důvodu, že stavební úřad ve svých závěrech vycházel ze závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 1. 12. 2017, č. j. KHSZL 29699/2017, v níž je souhlas s realizací předmětné stavby podmíněn řadou podmínek, mezi nimiž dominantní pozici zaujímají podmínky týkající se dodržení hygienických limitů hluku při provozu předmětné stavby v denní a noční době stanovených v § 12 odst. 1 a odst. 2 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Pokud žalobce v této souvislosti zpochybňuje skutečnost, že tyto podmínky nejsou s to zamezit samotné realizaci předmětné stavby, ale naopak předpokládají její výstavbu, byť s jistými omezeními, krajský soud k tomu uvádí, že se jedná o zcela standardní postup v rámci stavebního řízení, hledajícím rovnováhu (proporcionalitu) při omezení vlastnického práva vlastníka na straně jedné a zohledňující veřejný zájem na ochraně zdraví okolních obyvatel na straně druhé. Za tímto účelem byla proto také správními orgány stanovena povinnost měření hygienických limitů hluku v průběhu zkušebního provozu předmětné stavby, přičemž v případě jejich překročení bude přistoupeno ke stanovení povinnosti přijmout příslušná protihluková opatření.

Opatření v podobě okamžitého zákazu realizace předmětné stavby by tak v kontextu nyní projednávaného případu bylo zcela neproporcionálním opatřením. Vzhledem ke skutečnosti, že uvedené podmínky pak stavební úřad reflektoval i v textu samotného stavebního povolení, nelze souhlasit s názorem žalobce, že by se touto otázkou stavební úřad dostatečně nezabýval. Ze stejného důvodu pak krajský soud shledal pro danou věc nadbytečným žalobcem navržený důkaz v podobě znaleckého posouzení míry hlučnosti a ovlivnění okolního prostředí.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
22. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud této osobě náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu